

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
Fora de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (carre des Call n.º 10), 1 pesseta á conte de 16 números.

PURGATORIS.

¿Dius tu qu'ests protestant, y encare que nat d'avuy batiat d'ahí, ja hi sabs tant y tant ses tresques per la Biblia, y ja has après de baladretjá y de di la mala péssima des capellans y des catòlics? Tira endevant, ydò: si axò t' diu es téu cap, camina y no t'atures.

No seré jò qui t'estiraré de part darrera, are que, segons vetx, passas tant de gust de tresca alloure. Deu vulga que qualque dia no pègues de cap; còm es bous, y no t'hajes d'esclamá girant sa vista enrera, y penedit:—¡Sabs si fos are!

Jò'n coneix més d'un y més de dos, que còm tú, prengueren alta sa volada; y còm som estats á s'enforná, han arrufat sa cóua y tot ha resultat un pòch de fum de formatjada.

¿Que amb tú no hey ha perill d'axò, dius? ¡En bon'hòra! D'es téu pa farás sopes.

Lo que jò no puch sufrí de tú, ni t'ho vuy dexá passá, es que vengues y'm digues que no creus qu'hey haja purgatori de cap casta.

¡Oh, angelet! No es estrañ que digues axò. Tú ests jove, y has vist el mon per un forat. Tú encare per porè parlá fort, t'en has de dú uns quants còps de lliura.

No creus qu'hey haja purgatori de cap casta. ¿Y que sabs tú, si encara t'vé just amocarte?

¿Has estat may empleat des govèrn, y ha vengut dia que t'han dexat cessant?

¿T'has casat, y sa dòna t'es sortida vayvera y presumida?

¿Tens papé de s'Estat, comprat á coranta y picó?

¿Ests perseguit de mal de caxal?

¿Has tengut sogra mostatxuda?

Dius que no. Ydò, ¿y vens á xerrá, y baladretjá, y á empatxarte de purgatoris? ¿Que sab s'ase d'ensafraná, si no ha menjat espiciat may?

Si jò tengués tan poques feynes còm tú, que, còm frissas y tot, may te vé á tres hòres, te diria:—Sèu, y parlemne un pòch d'aquest assunt, ja qu'hem ensatat sa posta. Y'm pòts ben creure: t'assegur que t'faría badá ets uys y en sentirías de bones.

Però, fiet, no tots som còm tú, que tot heu trobas fet, y en tení feynes adesades, encare t'romanen vint y quatre hòres cada día.

Axi y tot, no hey ha res perdut: ja que jò per vuy no m'hi puch entreteni, lo que faré será donarte dos doblés, d'informes per lo que tu has mesté; y es cas vendrá á essé igual.

Partex, y fé aquestes tres ò quatre comandes qu'are t'donaré; y en está llest, horabaxa, torna passá per aquí, y m'en donarás resposta.

Per forte muda de cantet, amb axò que t'dich farás bò tenirne á bastament; y t'en podrás escusá, si tant vols, d'aná á sa capella des cementèri á moure escándol.

Prens tot dret per amunt, cap á n'es carré de la Rusca, número 13, (es número y tot ja dú desgracia), y t'en pujas á n'es piset de més amunt. No liey ha anella lluenta de llautó per campanilla, ni importarà que tòques. Faras bò trobá ubèrt. És qui hey viu, se conex que no té pò de lladres.

Entratèn, còm si fosses á ca-téua. Veurás una saleta amb una taula coxa, y tres cadires desiguals, amb sa bòva escabeyada que los penja fins en terra.

Passa més envant, y veurás una cuneta, fosca, fumosa y sense agraná. Devant es fogonet hey veurás un hòmo petitó que dú nyeres de montura gruxada de llautó, retranques y xoquins, y torra dues arengades.

Devora es cossiòl des feins, hey ha assegut en terra un infantó, careta bruta, que roega un tròs de pastanaga.

Dins sa saleta n'hi ha altres dos de més grandets y una nina sense sabates, qui jogan y's barayan.

Més endins hey trobarás una alcove-ta, amb dos llits qui's fregan, un gròs y un de tela, sense desfé, amb lleusols

mudadós y foradats. No hi podrás fé moltes pussés, perque t'entabanara s'olò d'acubat. També hi veurás roba p'en terra y qualque tereniña.

Aquest homonet qu'habita aquex palacio es un viudo amb quatre infants: estava empleat amb nou duros cada més, y li donàren es despatxos per inútil. Es tornat vey y sord, está un pòch accidentat, es curt de maña, y no troba en llòch qui'l vulgan.

En vida de sa dòna, ¡encare, encare! Però, desque li morí, ell s'ha de cuidá de tot y de ses quatre frexures. ¡Figuret tú si n'hi ha de fam y de misèria!

Acostet á ell, y digalí:—Bon día tenga: jò li volia demana noticies de si hey ha ò no hey ha purgatori. ¿M'en sabría doná informes?

Ja escoltarás lo que t'dirá, y apunteu á sa cartereta.

Voltant cantó á ma esquèrra, veurás unes persianes d'entresuelo mitx ubèrtes, y que desyare fan moviment.

Derrera elles s'hi está hòres y hòres una atloteta enfarinada, plena de lassos y granissa. ¡Sabs qu'hey está d'apurada! Ja n'ha fets vint y dos ò tres, y encare no ha pogut enviscá cap estornell.

Debades va p'es Born y á sa murada: debades va á veure sortí sa gent des tòros, y á n'es mes de María de Santa Clara. ¡En llòch fa tech! Y totes ses amigues, ses qui no son casades, qui més qui ménos ja festetjan ha estona!

¡No hey ha consol pe'sa desgraciada Estefanía! Ella se fon d'impaciencia, y no para d'está al aguayt. Es pollos pasan de llis, ò no més van de verbes. Pinsans y tòrts escalivats, no s'arramban pròu á n'es xibiu.

Aquesta sílfide t'esplicará que còsa es trobarse dins un fòch, pitjó qu'es del purgatori. Arrambathí. Però, ¡alerta á n'es filats! qu'ella no tria; y tú, protestant y tot, li serías bona presa.

Llavò t'en anirás á n'es carré de Babilonia, y pujarás á una escaleta qu'hey ha, veynat d'un llenterné. En pujá s'escala, ja sentirás truy y renou, y dónes

qu'escaynan just gallines còm s'axécan de pòndre.

Preguntarás per Don Jòb, y sortirà à rebrearte un señó magre, qu'encare no es molt vey, y ja está plé de cabeyes blanchs. Li repararás un parey d'escarrinxades à sa cara.

Encara no li dirás s'objècte perque hey vas, ell te mirará de cap à peus amb uys esglayats, còm si 't tengués per bòtx, y farà un clau.

Caminant de puntetes, te farà entrà en es seu despatx, rodará sa clau y posará biuló de part de dins, mirant p'es forat de sa clau, abans de sèure, per veure si l'escoltan.

Posa atenció à lo que t'esplicará, fyi méu, y graveu bé en las tablas de tu corazon, còm diu Salomó.

En sortí des despatx, jò t'assegur qu'haurás mudat d'idèa. Qui t'haurá llevat sa bena de devant ets uys, serà aquell hòmo pacífich y de bon natural, que viu amb sa dòna capritxosa, una sògra *repropi*, un fyi tronera y malcriat, dues cuñades doctores insufribles y una criada lladre y homonera.

Llavò romandrás convensut de si un hòmo pòt passá, en aquest mon y tot, ses penes y torments del *purgatori*.

No vuy que t'esbrahones. Per axò no't coman altres visites. Ja'u dirás, si aquestes tres no't dexan satisfet. N'hi ha d'altres tan bones ò millós.

—Però jò (dius tú) no parl' des purgatoris d'aquest mon; jò'm referesch à n'es Purgatòri de bon de veres.

—¡Ah! axò no es ram nòstro. Si d'axò vas, à s'altre pòrta en donan dues. L'IGNORANCIA s'ha proposat no escupí fora de sa tròna, y haverles no més amb ignorants. Si tu fas de sabi, y t'aficas amb teologies y amb històries, no vén-gues aquí à trencarmos ses oracions, y à feros discursos de tres hòres. Tan matex nòltros no entenem es forasté, y ses negres mos embarassan.

Anau, tú y es téus confreres, allà ahont vos pugan torná ses pilòtes à n'es jòch; predicau, y moveu questions tant còm voldréu. Si nòltros vos dexam es-bravà, *doctors té la Santa Mare Iglesia que vos sabrán respondre*.

GORIET.

COLCADA.

Quant veitx tanta farsa
Que s'usa à Mallorca,
Ses dents tench que'm pruan,
No puch aguantá;
Y, vulgas no vulgas
Sa ploma he de prende,
Per dí en plata llista
Lo que fá en es cas.
Ja sé qu'un ò s'altre
Veurá es seu retrato,

Allà ahont ni s'ombra
Hauré jò pintat.
Protest ja desd'ara,
Devant Deu y ets hòmos,
Que jò, en conciència,
Me crech es més flach.
Però, ses misèries
Que à tots mos aplegan,
(No sé qui m'hi obliga)
Les he de glosà.
Clamant: ¡Ay Mallorca
Qu'hey cualques d'enrera
Demunt sa somera
Del mon il-lustrat!

Aquells qu' à escarada
Fan tantes novènes
Esfondrant sa Càtedra
De l'Esperit Sant,
Y à conte de dirmos
Es Sants Evangélis,
Vomitán mil mescles
De raves y naps.
Al s'endema, elògis
Ja's sab, à balquena,
Demunt es diaris
Que fan de papays.
Y aquells que predican
Dictant sense bombo
Sa clara doctrina
Des llibres sagrats,
Se troban à voltes
Que per dins l'iglesia
Hey corren ses rates
De buyda qu'está.
¡Ay faèls de cordeta,
Qu'hey cualcau d'enrera
Demunt sa somera
Del pròs Balaam!

Don Llest que va nexa
Segons diu sa mare
De tant que frissava
Dos mesos abans,
Tota hòra la pensa
Quina l'ha de moure
Per treurerne ganga
Fentse hòmo important.
Y puñ y s'afica,
Revolta y ensuma,
Y tot heu replega
Amb ses dues mans.
Y corre y trafega,
Fent grans capellades,
Y envia tarjetes
Y va à besamans.
Y arriba qu'es s'hòmo
Per tot necessari;
Y es vulgo s'esclama
¡Don Llest es un cap!
¡Ay vulgo de rango,
Qu'hey cualques d'enrera
Demunt sa somera
Qu'ha perdut es bast!

Don Crú té mania
Que manca una escola
Ahont hey aprenguin
Es bons menestrals,
De dibuxá mobles,
Casals y alhaques
Y tot lo artistich
Qu'han de fabricá.
Don Crú no's fa's càrrech
Que ja en tenim una

Ahont ses vetlades
S'hi crema pròu gas.
Tant Crú es que no pensa
Qu'en sebre una mica
De copia estampes
Ja'n tenen bastant.
Que veja p'es temples
De Palma y des pòbles
Si n'hi ha d'arquitectos,
Si n'hi ha que fan sants...
¡Ay menestralèa,
Qu'hey cualques d'enrera
Demunt sa somera
De ses Belles Arts!

Don Jep fa estabetjos
Per clubs y cassinos
Groñint contra's Clèro,
Plañent ets esclaus;
Allà à totes hòres
Adressa l'Espana
Y amb puros y copes
Ataca en Bismarck.
Es bochs que'l revoltan,
Sa boca badada,
No entenem la feta
D'aquell jòch de mans.
Don Jep no més tracta
De ferlos comprende
Qu'ell es s'únich hòmo
Per qui han de votá.
Es pòble es tan cego
Qu'el creu y qu'el vota;
Y Don Jep, vé es dia
Que li fá es dogal.
¡Ay gent de taverna,
Qu'hey cualques d'enrera
Demunt sa somera
Que t'han ensellat!

Don Roch es diploma
Posá dins vaseta
Des prèmi de còure
Que per un gròs cart,
Còm à recompensa
Li varen remetre,
Expositò qu'era
A s'Universal.
A tot lo mon mostra
Gojós sa patena,
Sense dí qu'es mèrit
Es de s'hortolá.
Y l'hòmo se paga
De veurerse en llista,
Y d'enhora-bones
De gent ignorant.
Bé heu sab qui heu va veure
Si à París parlaren
Des papé qu'hey férem
Nòltros Balears....
¡Ay pobre Mallorca,
Qu'hey cualques d'enrera
Demunt sa somera
De s'art de conral

Don Ruch es un hòmo
Qu'ha replegat unses
Fent tráfech y giros
Amb papé d'Éstat,
Però que en Ciències
Amb Arts y en Lletres,
Tothòm sab qu'el pòbre
Es curt des dos caps.
¡Y perquè'l mos nombran
Vocal d'una Junta,

En qüestions de Ciència,
De Lletres ò d' Arts?
¿No veys que en que tenga
Doblés á palades,
Don Ruch dins sa Junta
No més pòt bramá?
¿No veys que ses Lletres,
Ses Arts y ses Ciències
Estan barayades
Amb sos capitals?
¿Ay pòbres ricatxos,
Qu' hey cualcau d' enrera
Demunt sa somera
Plens de vanitat!

Don Buyt es un hòmo
Que sols té presència,
Que xerra p' es colsos
Y vá ben mudat.
Aquest se proposa
Amb forsa de maña
Qu' el nombrin, y heu logra,
Un gran empleat;
Y quant desempeña
Es séu ministèri,
¿Pensau que tal s' infla
Don Buyt mòrt de fam?
Ell que no servia
Per fé cosa bona,
Ara amb doblés d' altri
Prou fá y desfá;
Y se dona es llustre
Que toca à un Usia;
Y es pòble que jepa
Li umpl es gavatx.
¿Ay pòbres de mèrits,
Qu' hey cualcau d' enrera
Demunt sa somera
Des lladres de pa!

Alguns se figuran
Que perque à la Sala
Per falta de buenos
Los varen ficá,
Son hòmos de retxa
Que valen gran cosa,
Rebent es saludos
Des municipals;
Y amollan discursos,
Mostrant sa medalla
Es dia de tòros
Y es dia del Ram....
Patrons de la Patria
Que per retgí es pòble,
Sense culpa vostra,
Sou curts de gambals:
La ma ja vá brutal
Tocau à retiro;
¿Com més va més véla,
Y tots vos negau?
¿Ay caperrudesa
De colcarhi enrera
Demunt sa somera
De la Casa gran!

Ja bastan ses mostres:
Seguí sa colcada
Seria una feyna
De may acabá.
Que pech un' uyada
Casquí dins casseva
Y veji si troba
Res mal adusat.
Fadrins y casades,
Casats y fadrines;

Marxandos y nobles,
Richs y menestrals;
Tots veniu ¿qui 'u dupta?
A sa gran colcada,
Qui més y qui manco
Ben mal axencats.
Y jó, abans que 'm digan
Que pèrt sa xaveta
Fent glòses p' ets altres,
Pos punt, y m' esclam:
¿Ay pòbre IGNORANCIA,
Qu' hey cualques d' enrera
Demunt sa somera
Del sigle il-lustrat!

UN CONFRARE.

POLICIA FILOXÉRICA.

S' *Isleño* de día 21 del corrent publicá baix d' aquest títol un article escrit amb molt de señ y conciencia, que diu clá y llampant tot lo que convé sebre à n' es mallorquins, respecte de sa plaga que pesa demunt es viñets d' Europa. Tant mos ha agradat, y tan conforme está en ses nòstres idèas que si tenguessim llòch l'insertariam tot. Però perque es lectors de L' IGNORANCIA en vegin una mòstra, de la en va un trosset.

«Activitat per fé mal, sempre en tenim: ara per fé bé mos embarassa una gran boyrada d' indiferencia molt mala d' espargí. Moltes persones s' enconcan d' espatles diguent: *nòltros som fets axí; tant mateix sa retxa está feta; axò heu duym de rèl y d' avió*, etc., etc. Per nòltros tot axò es inexacte: sense agafá un puñal som criminals, perque dexam de fé es bé que podem y devem fé. No tenim verdadera religió, ni humanitat, ni patriotisme; ni unió, ni caridat, ni activitat, ni desitjos de progrés, de podé y de verdadera llibertat.... sòls mos domina un criminal egoisme.

Hem sentit à dí: *axò de sa filoxera es alòu, no més, des qui tenen viña séua; si aquí no tenim vi, ja en durán de fóra Mallorca; ¿que 'm fà à mi pagarli un pòch més cà? y sino beurem cerveza*, etc.

¿Y que té d' estrañ que còm à resposta de tals arguments, Deu mos enviý per cástich y per veure si mos refeym, no solament sequedats, sino també sa filoxera, y govèrns dolents, y grans contribucions, y polítichs immorals, y usurés sense cò y altres infinites calamitats?

També hem sentit à dí: *no es tant còm suposan axò de que s' estén tan aviat y fassi tant de naufrata, sa filoxera; hem rebut plantas de fóra Mallorca, sarments de France y de Málaga y d' ets Estats-Units, y no la tenim encara*.

A España, unim à sa blasfèmia relligiosa, sa blasfèmia científica. Si à Mallorca no tenim sa filoxera, es perque Deu, en favó nòstro ha fet una escepció y un miracle: però ¿sempre hem de confiá en sa divina protecció? ¿hem de seguí

dormint y sense emprá sa forsa de sa nòstra inteligència, aplicant es mèdis preservatius? per que no hem de practicá sa máxima eminentement sublime y relligiosa de *ajudet y t' ajudaré*?

¿Alabansa etèrna à n' ets apòstols de sa ciència, comparables à n' ets apòstols de sa relligió!

Si aquets en sa séua noble missió son sacrificats p' ets idólatras, aquells son perseguits per sa gran garullada d' ignorants, que n' hi ha de tota casta.

Avuy en día no s' escoltan ses divines máximes des Cristianisme, y tampòch s' escoltan ses conclusions de sa Ciència.

Vendrá un día, y no 's torbará que, à España, ses persones que vertaderament prenen interès pes bé de la patria, cansades de predicá en desèrt, romandrán mudes y s' arreconarán avergonhides.»

S' autó d' aquest article ha donat à tots es mallorquins una verdadera *conferencia*, pues no sols descriu es mal y s' en lamenta, sino que també proposa lo que hauria de ferse à Mallorca per escaparmos de sa plaga.

Una sola observació farem aquí amb obsèqui à la veritat, (sens intenció de minvá es mèrit de ningú) y és que gran part de sa *glòria è iniciativa* sobre es doná à coneix sa filoxera y pegá es crit *d' alèrta!* dins Mallorca, se deu à n' es Farmacèutich D. Pere Estelrich; pues, l' añ 1872, ja publicá, à sa *Revista Balear*, tres articles sobre aquest assumto.

Suum cuique.

F.

TRES INDICIS.

(D' HARTZENBUSCH.)

Tres còses hey ha à qualsevol ciutat, qu' un les pòt coneix totduna, à primera vista: s' educació, es gèni artístich des séus habitants, y qué tal es sa policia.

¿Hey veys parets mascarades, retxades amb carbó y descrostades; hey veys estatues sense nas ni dits, y abres maltractats, amb llenques de peladura que los penjan? Idò, digan qu' à n' aqueixa ciutat hey ha mala educació, pòch amor à ses arts, y una policia comsevuya.

Comensa un atlòt per mascará una paret, y no l' escalivan: vendrá día que mascarará sa reputació més neta.

Avuy apedrega una escultura y fá malbé un abre: vendrá día qu' apedregará y ferirá càrn humana.

Ses autoritats que déxan aná allòure à n' es qui espeñan sa paret, s' abre ò s' estatua, també dexarán crexe y augmentá tots aquells que qualche día heu abusarán tot.

O.

XEREMIADES.

S'escena passa à una botiga de *quin-calleria*, dins Ciutat.

—Bon dia....

—¿De que anau, germà?

—¿Qu' es aquí que venen couets d' agafà peix?

—¿Couets d' agafà peix?....

—Pòlvora de pesca,.... que 'm pens que li diuen *mesquita*...

—Dynamita, deveu cercà.

—D'axò còm a cartutxos, que los calan fòch y rebentan à dins s' aygo.

—Germà! ¿y que no sabeu qu' està privat pescà d' aquesta manera?

—¿Qu' ha d' està privat! jò vetx que tot sovint à Porto-Petra y à Porto-Colom hey pescan pròu.

—¿Y qui es qu' hey pesca?

—Foñ! es *calòps mès gròssos* de dins Felanix.

—Germà: aquí no 'n veném; podeu fè sa vostra via.

—¿Ja en trobaré jò! Veèm si un pòbre no podrà pescà amb sos metexos ormetjos que es richs!

Señós que sou autoritats de Felanix: ¿heu sentit es reclam?

Aquest diàlogo es històrich. ¿Fins quant es pòbre tendrà rahó de dí que per ell se fè sa lley de s' ambut?

En es Col·lègi de la Puresa hey ha hagut aquesta semana, una exposició de labors, molt lluhida y molt visitada.

La Mare Rectora, D.ª Alberta Jimenez, y ses nines qu' están en es Col·lègi ò hey van à costura, han rebut moltes enhorabònes de tothòm. Y encare s' en merexian més.

¡Ara sí qu' estam bons!

Hem rebuda aquesta carta, de lletreta molt petita:

«Sr. Director de L' IGNORANCIA:

IGNORANTÍSSIM SEÑÓ: Mos fará contentes si publica axò que li escrivim.

Com à noltros mos agradan es *pollos* que vestexen amb gust, especialment per lo que se refereix à camies y corbates, advertim que entre tots aquells qui mos fassen la bona, donarém sa preferència, en cas de dupte, à n' es qui dugan camies y corbates, ò al manco colls y puñs, de sa camiseria de can Pons y Bonet de Cort, porque trobam que son es qui les fan més à gust nòstro; sense qu' axò sia despreciable cap de ses altres camiserias de Ciutat.

Li quedan molt agraïdes abans d' hòra, — Antonia, Pepa, M.^a del Carme, Sicilieta, Lola, ... y unes quantes més qu' están empagahides de firmá.»

Ja u' veys, bergantells: no vos queda altre remey. ¡A can Pons y Bonet falta gent!

El cèl, que tan ennigulat estava la setmana pasada p' es serenos y municipals, comensa à aclarirse.

Ara ja no los volen llevá. Ja 'u diguérem que segurament tot se compondria amb una bona aygo.

Y axí es estat.

El Mosquito de dissapte passat deya que allò de NOSCITE *te ipsum* era estat un *lapsus*.

Amigo! tot bon cavallé cau. Emperò es *Beyeròl*, sa *Vespra* y fins y tot sa *Mosca vironera* (redactòs d' *El Mosquito*) cauen tant sovint, que sempre están en terra.

Sino, llegiu *La Nariz*, y veureu còm «*haciendo deducciones à posteriori*, con ellas podreis obtener à *priori* la seguridad de conocer el *próximo* por las narices.» Suposat que «la forma de la nariz.... esta en razon directa de las facultades intelectuales del individuo.» Còm si diguessem: es el TERMÓMETRO ANEROIDE de cada personalidad.»

Axò es clà còm sa fosca; y aquí no hey ha *lapsus* ni fatallaries: Es *termómetro aneroide*, que deu essè es nas ò sa trompa d' *El Mosquito*, està en rahó directe de ses facultats intelectuals des seus redactòs. *Ergo*, fent deduccions à *posteriori*: tots es seus redactòs deuen essè xatos.

¡Mala desgracia ténen!

Si axò va axí, haurán de destituir tots es municipals; s' emprenen d' una manera, y ses còses han arribat à tal punt, que ja no es aguantadò.

S' altre dia, sense més ni pús, n' hi va havè un que s' en volia mená un *Retgidó*, ey! tot un *Retgidó*, nada ménos que à n' es Caputxins; perque diuen que el trobà que se barayava en mitx des carré.

¡Cap còm aquesta! Si cada vegada qu' es *retgidós* se barayan los haguessin de tancà en es Caputxins, ja no 'n tendrían cap allòure.

Aquell municipal no déu havé assistit may à ses sessions de s' Ajuntament.

ANUNCIOS.

OBRES MALLORQUINES

que's trobarán de venta à s' Administració de

L' IGNORANCIA,

(Carré des Call, número 10.)

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, compòstes den Bartomeu Ferrá, titulades: *Es Calçons de Mestre Lluch*, *Contes vey's barayes nòves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 32 articles d' instrucció moral y religiosa

qu' haurian de sebre de memòria tots es jovesans del dia. A totes ses llibrerías.

FÁBULAS en vers mallorquí, per D. T. A. C., autor de sa *Rondaya de Rondayas*.

DÉCIMAS SATÍRICAS sobre lo engañós qu' es el mon, etc., compòstes per F. Pelegrí.

RONDAYA DE RONDAYAS en mallorquí, per entreteni un pòch la boga y fer la prètxa à ses nits d' ivèrn sense embrutá sa pesquera, ni fer mal ters à ningú. Compòsta per T. A. y C.—Tercera impressió.

CUATRE PARAULES BEN DITES ò sien màximes, pensaments y acudits que haurá de tení present tot aquell que vulga seguir sa lley de Jesucrist y ser un bon cristiá, y hòmo de bé à carta cabal, posades en vers mallorquí, per M. B. y C.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Jò sé motts de venedós

Qui saben de lletra menuda.

SEMBLANSES.—1. En que fa sabonera.—2. En que té estacions.—3. En qu' ha menes té cartilla.

ENDEVINAYA.—Un miray.

GEROGLIFICH.

NATAN

T 6 :: 6

UN NOSTRAMO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es mestres d' escola à n' es bonos de s' Ajuntament?
2. ¿Y un pis per llogá, à un qui posa à sa rifa?
3. ¿Y unes sabates à unes trobigueres?
4. ¿Y un diccionari à un pòrch gras?

ENDEVINAYA.

¿Volsme di quin plat hey ha
Que tothòm menja à volé,
Y el s' en tornan dú tan plé
Còm antes de comensá?

T.

(Ses solucions, dissapte qui té, si som olus.)

25 OCTUBRE DE 1879.

Estampa den Pere J. Gelabert.